STAND DER MAAN.

Julij	NIEUWE MAAN
. . . . . .	EERSTE KWARTIER.
. . . . .	VOLLE MAAN.
. . . . .	LAATSTE KWARTIER.

WATERGETIJDEN.

		Hoog Water.	Laag Water.
23	WOENSDAG . . . . 's morg.	8-15	nav. 2-15
24	DONDERDAG	9-00	3-00
25	VRIJDAG	9-45	3-45
26	ZATURDAG	10-30	4-30

SURINAAMSCHE COURANT.

Ao. 1834. WOENSDAG, DEN 23sten JULIJ. No. 59.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIËN.

Op autorisatie van de Commissie tot Zaken der *Nieuwe Wees, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen VENDUTENAREN, provisioneel belast met dat Departement, publiek bij inschrijving verkoopen:

22 balen KAKAO, van de Plantaadje *Tyrol.*

Zullende de inschrijvings-billetten worden aangenomen tot Vrijdag den 25sten dezes, dezes voormiddags *Elf* uren.

Paramaribo den 22 Julij 1834
De Scriba bij de Commissie voornd.,
R. GOLLENSTEDE.
(29387)

Den kassier Weesmeester der *Nederlandsche Portugeesche Israëlitische Gemeente* alhier, zal na den 7den Augustus aankomende, ten zijnen huize vaceeren, om aan de crediteuren van den Boedel wijle REBECCA. Wed. ABRAHAM ABENBANON DELMONTE, de hun competeerende vorderingen, ingevolge repartitie-rekening, uit te keeren.

Paramaribo, den 22 Julij 1834.
MOSES DASILVA SOLIS.
Gezw. Klerk.
(31232)

J. E. LIJONS. zal morgen op *Vendu* verkoopen, Stukgoederen en Provisien, alsmede Wene Planken en Platen. &c. &c.
(31254)

H. L. FINSIJ en H. HOLMES. en Co. Op het afgebrande Erf van den Heer R. B. de MESQUITA. *aan de Jode Breestraat.*

Opgerigt hebbende een *SMEDERIJ.* Recommandeeren zich in de gunst van Heeren Planters en Ingezetenen dezer Kolonie, tot het doen van alle Werkzaamheden, zoo in dit vak, als in dat van Ingenieur voorkomende bij *Stoomwerktuigen* (zijnde den tweede genoemde verscheiden jaren in dit vak werkzaam geweest) het zij hier of op plantaadje, met belofte van eene prompte en civiele bediening.

Paramaribo, den 22 Julij 1834
(31253)

Wordt op zeer *voordeelige* voorwaarden *te koop* aangeboden: Het *HUIS* en *ERF*, gelegen alhier aan de *Waterkant*, thans bewoond wordende door den Wel-Edelen Gestrengen Heer IM THURN.

Paramaribo den 21 *Julij* 1834.
L. THIJM. qq.
(31243)

Leverantien van Boomrijpe *Banannen* bekomen op de Plantagien Johan & Margaretha en Sorgvliet, adres bij S. F. FERGES. qq. c. s.

Paramaribo den 22 Julij 1834
(31248)

A. W. CATRIELS Geboren ZEEBERG. is voornemens tot herstel haar gezondheid de Kolonie te verlaten.
(31229)

G. ZAAL. vertrekt. (31236)

Op den 25 Julij e. k. des namiddags ten *vier* uren, zal door den Vendumeester A. SALOMONS. worden verkocht, het *HUIS en ERF* gelegen aan de *Grave Straat*, geteekend Lt. A No. 45 aankomende den Boedel J. LION ARONS. — zullende de koopconditien in tijds ter *visie* van gegadigden bij voornoemden Vendumeester, voorhanden zijn.

Paramaribo den 8 Julij 1834.

DE VERBORGENE SCHAT.

Zeker molenaar, wiens levensdagen, die hij in geluk en rust had doorgebragt, ten einde liepen, deed zijne drie zonen aan zijn sterfbed komen, en sprak tot hen als volgt:

» Mijne kinderen! gij ziet dat mijn einde nadert, hetwelk mij, zoo ik hoop, met uwe brave moeder weder zal vereenigen. Ik houd mij overtuigd, dat mijn dood u zal ter harte gaan; maar mijne kinderen, het is den mensch gezet te sterven; ik ga den dood gerust te gemoet, dit zij u tot troost, terwijl ik mij op mijn sterfbed verheug van u tot jaren van onderscheid te hebben zien opwassen. Gij, willem zijt vijf en twintig jaren, sterk en eerlijk van gemoed.

Gij, thomas, wordt in den aanstaanden winter drie en twintig jaren, en zijt bendig en bekwaam. Gij, mijn karel, telt nu twintig jaren, en zijt zuinig, vlijtig en verstandig. Dus mijne zonen, van dezen kant kan ik ook gerust zijn; maar, daar het billijk is, dat een stervende vader aan zijne kinderen het goed vermaakt, hetwelk hij van zijne voorvaderen erfde, en dat ik door ijver en spaarzaamheid heb weten te verbeteren en vermeerderen, zoo wil ik u te kennen geven, wat aan ieder uwer na mijnen dood toekomt, waardoor ik tevens alle verschil, bij deeling van erfenissen menigmaal voorkomende, tusschen u wil uit den weg ruimen."

» Voor alles moet ik u te kennen geven dat dadelijk na mijnen dood, zich een man met eene bewijs van mijne hand bij u zal doen aanmelden, aan wien ik al mijne kostbaarheden, zelfs mijn huisgeraad, in een woord, alles wat hier in huis is, voor de waarde van drie duizend guldens heb verkocht. Deze man zal ieder uwer, daarvoor duizend guldens in goud uitkeeren, terwijl gij ieder daarenboven erfgenaam zijt van eenen molen. Gij weet dat deze drie molens mijn eigendom zijn. Ik begeer dat ieder voor zich een van deze drie molens zal kiezen, en verbied uitdrukkelijk dat dezelve onderling zullen worden aangehouden."

» Ik wil niet bepalen, welke molen ieder voor zich zal hebben. Hetzij een uwer: *den Driehoek, de twee Leeuwen, of de Liefde* kiest, het is mij om het even. Ondertusschen moet ik u bekend maken, dat er een schat in eenen der drie molens verborgen is; en wel een groote schat, ja, een onwaardeerbare schat voor hem die het lot denzelven zal doen ontdekken, en die hem tevens onnoemelijk rijk zal maken. — Er bestaat voor mijn eene reden waarom ik u niet wil openbaren, in welken der molens de schat verborgen is. Laat dit u genoeg zijn. Zoo echter geen uwer den schat vind, gaat gij, twintig jaren na mijn overlijden, bij mijnen notaris, dien gij kent, of bij deszelfs opvolger, die u alsdan den schat zal aanwijzen. Vaarwel mijne zonen; ik wensch u gezondheid, verstand, opregtheid, en voor alles de kracht en het vermogen, om u met gelatenheid aan den uitersten wil van uwen vader te kunnen onderwerpen."

Hierop zweeg de molenaar, en terwijl zijne zonen hem smeekten den molen te noemen, waarin die groote schat verborgen was, viel hij in eene bezwijming, waarin hij den geest gaf. Naauwelijks was hij dood en begraven, of de man, van wien de overledene gesproken had, kwam.

» Waar zijn de drie zonen van Willem Ruimhart," was zijne vraag.

» Gij ziet ze alle drie."

Zeer wel. — Ik stel u bij dezen duizend guldens in goud ter hand voor al hetgeen hier in huis is, uitgezonderd, hetgeen tot de molens behoort; ingevolge den wil van uwen vader en dit schriftelijk bewijs."

» Wij weten sulks."

Toen eindelijk de goederen, met alles wat de uiterste wil vorderde, waren weggedragen, nam de oudste der broederen het woord, die aldus sprak:

» Hoe wonderbaarlijk de uiterste wil van onzen vader ook zijn moge, wij zijn niet te min verpligt, denzelven te eerbiedigen en na te komen; is het niet zoo mijne broederen?"

» Voorzeker. De uiterste wil van eenen verstorvenen is heilig. Daarenboven, het is de wil van onzen vader."

» Gij zult ondertusschen moeten bekennen, dat het geheim van den verborgen schat, juist het middel zou kunnen zijn, om oneenigheid tusschen ons te zaaijen, waarvoor vader ons wilde behoeden. Wij weten dat er een schat is, die ons toebehoort, maar geenszins de plaats waar hij verborgen is, en dit is zeer onaardig. Ik voor mij geloof, dat hij in den *Driehoek* is, want hij ging er meermalen henen, dan naar de andere molens." —

» Neen," zeide Thomas, » ik geloof dat hij in *de twee Leeuwen* is, want hij wilde daar zelden iemand bij zich hebben." —

» Geenszins, zeide Karel, » ik wil wedden dat de schat in dezen molen, in de *Liefde*, verborgen is. Hebt gij niet opgemerkt dat vader zich aldaar dagen achtereen ophield, en dat hij ons zeer dikwijls van huis zond? Gewisselijk, om in het geheim zijn geld te tellen. Wij verbeelden ons allen te weten waar de schat ligt; en echter is er niemand zeker van; maar hoe zullen wij het nu met de deeling maken?" —

» o Dat is zeer eenvoudig," hervatte Karel, » laat ons den naam van iederen molen op een briefje schrijven, vervolgens de briefjes in eenen hoed werpen en ieder een lot trekken."

» Dat is zeer wel," hervatte Karel, » maar hierdoor zullen wij niet te weten komen, waar de schat ligt."

» Dat is zoo," zeide de oudste; » maar wij kunnen niet anders doen: alzoo zal hij, dien het lot den molen met den schat bescheikt, daarvan eigenaar zijn, zonder daardoor voor de jaloezij van zijne broederen te hebben te vreezen. Wat dunkt u daarvan?" —

Alle de Broeders. Het is wel; want het lot beslist.

De briefjes werden geschreven, opgerold en met een kloppend hart in den hoed ge-

worpen. Zij werden daarna omgeschud; en nu trok ieder zijn lot tusschen hoop en vrees. Bij het openen der briefjes bleek het, dat Willem *den Driehoek*, Thomas *de twee Leeuwen* en Karel de jongste der broederen, *de Liefde* had. Deze was heimelijk met zijn lot verheugd, dewijl zijn vader bij voorkeur *de Liefde* had bewoond en in denzelven was gestorven, waaruit hij al verder opmaakte, dat de schat veeleer in dezen dan in een' der andere molens zou zijn verborgen. Deze gedachte bragt hem op eene andere, die zijn edelmoedig hart openbaar maakte. »Mijne broeders" dus sprak hij hen aan, »daar wij nu door deze loting, met betrekking tot het geheim, niet veel verder zijn gekomen als voor dezelve, zoo doe ik u het voorstel om onderling elkander met hart en mond te bezweren, dat de schat ons drieën zal toebehooren, en dat hij, die denzelven vindt, daarvan zijne broeders zal kennis geven, om dien te deelen!"

»Waarom dat," zeide Willem, die heimelijk dacht, dat de schat in den *Driehoek* zou verborgen zijn; »daarenboven, zouden wij den uitersten wil van onzen vader verkrachten, die niet wilde dat de verborgen schat zou worden verdeeld."

»Zonder twijfel, vervolgde Thomas, die vast geloofde, dat hij den schat in *de twee Leeuwen* zoude vinden, »ik zeg andermaal, het lot heeft beslist; die den schat heeft getroffen moge er wel mede varen! ik voor mij, verklaar u mijne broederen, dat ik u denzelven niet zal benijden, zoo een van u hem mogt hebben verkrijgen. — En nu zijn wij alle drie tevreden, niet waar?"

Ja, alle drie," was het antwoord der broeders.

Men kan reeds uit den gang des verhaals bemerken, dat het eigenbelang bij Willem en Thomas huisveste, die zich vleiden, elk voor zich den schat te bezitten, en daarom niet wilden goedkeuren, dat dezelve onderling zoude worden verdeeld. Men vindt zulke menschen meer op de wereld, die een blind vertrouwen in de fortuin stellen, zonder aan hare nukken te denken; immers geen van drieën bezat tot nog toe den schat, en men hield er zich reeds mede bezig als of hij gevonden en gewaardeerd ware. o Dwaze mensch!

Van dit oogenblik af, beloofden onze broeders elkander wederkeerige vriendschap Men nam afscheid, en een ieder begaf zich naar zijn erfdeel.

Naauwelijks had Willem zich voor baas in den molen doen erkennen, of hij ging overal zoeken; en, ofschoon hij zich van den vroegen morgen tot laat in den nacht daarmede bezig hield, hij vond niets; eindelijk werd hij zulk zoeken moede, en hij nam het besluit den molen tot op den grond toe, te laten afbreken; daar hij zich verbeeldde, dat de molen tot geen nut kon zijn, indien hij er den schat niet in vond. En zie daar nu de molen vernield, zonder dat de schat is gevonden. Willem begon nu zijne dwaasheid in te zien; begeerlijkheid had hem tot zoo verre gedreven, dat hij het middel van een ruim bestaan, voor iets, waarvan hij niet zeker was, en dat hij niet kende, had in den wind gesmeten; geld, om den molen weder te doen opbouwen had hij niet; wat bleef over? — berouw! grievende smart! — »Mijne broeders," zeide hij tot zich zelven, zijn gelukkiger dan ik; zij hebben voor het minst hun erfdeel behouden, terwijl ik een goed deel van mijne duizend guldens heb besteed, om het mijne te vernielen, en niets meer dan eenen puinhoop bezit. Het is niet mogelijk den molen weder te doen opbouwen; het vermogen daartoe ontbreekt mij; kom, ik wil mij van hier begeven, om elders van schaamte en berouw te blozen. Dat voor het minst mijne broeders, die gewis een van tweeën den schat hebben gevonden, mij niet in het gezigt uitlagchen, veel minder door de pracht van hun vermogen, in de oogen steken! — Ja, laat ons gaan."

»Hij rigtte zijne schreden naar *Amsterdam*, vertrouwende, dat hij in deze groote vermaarde stad, door arbeid wel aan den kost zoude komen.

Thomas had genoegzaam hetzelfde gedaan, als zijn oudste broeder. Hij had bijna alles het onderste boven gesmeten, om den schat te zoeken en te vinden; maar, met meerder overleg als Willem. Hij had het binnenwerk van den molen voorzigtig uit elkander doen nemen, om het daarna weder op de oude plaats te kunnen brengen; de muur was blijven staan, maar, de schat? -- Die was niet gevonden. En nu verheugde zich Thomas over zijne voorzorg, want hij kon met weinige onkosten den molen weder in orde doen brengen, zoo dat hij er zijn brood mede konde verdienen; maar helaas! hebzucht, ijdele begeerte en ongegronde hoop, verleidden hem op nieuw, zoo dat hij tot het besluit kwam den muur te doen omverhalen, in plaats van den molen te doen herstellen;" »want," zeide hij, »die oude menschen zijn zoo wonderlijk van begrip; zij zijn zoo gierig! zoo bevreesd, dat men hun geld zal ontdekken!.... dikwijls verbergen zij het in hoeken en gaten, wie weet of de muur niet hol is; laat ons zien!"

Thans geeft Thomas bevel, die zich tot hiertoe nog al verstandiger dan Willem had gedragen, van den muur het onderste boven te halen, om te onderzoeken of er hier of daar ook iets schuilde. En nu is Thomas zoo ver als Willem gekomen. Na lang genoeg gezocht, en na zich overtuigd te hebben, dat hij geen bezitter van den verborgen schat is, geraakt hij in woede, aldus uitvarende: »Mijne broeders zijn wel gelukkig! Wat zeg ik! mijne broeders? Karel alleen, want ik geloof dat de arme Willem even ongelukkig is, als ik het ben. Het zij zoo! dat Karel rijk, schatrijk zij; maar hij zal mij met zijnen rijkdom niet kwellen; ik wil niet hooren, dat hij mij als zijnen ongelukkigen broeder beklaagt. In de plaats van den molen, zal ik een schoon lusthuis laten bouwen. Ik ben hier fraai, en nabij de stad gelegen; de burgers zullen gewisselijk de plaats van mij tot eenen hoogen prijs huren, en ik zal er wel bij staan, ik heb nu nog zes honderd guldens, daarmede kan ik beginnen, ook de steenen en het hout van den molen kunnen gebruikt worden, en wanneer ik dan geld te kort kome, zal ik dit tot matigen interest, bij dezen of genen wel ter leen kunnen krijgen."

(*Het vervolg hierna.*)

BID MET AANDACHT.

Men vindt in de talmoedische verhandeling *over de sikkelen*, het volgende voorval opgeteekend. Er was eens een godvruchtig man, die op den weg zijn gebed uitsprak; een Gouverneur ontmoette en groette hem, doch hij groette niet weder; de Gouverneur wachtte tot dat zijn gebed geëindigd was, en zeide toen tot hem: Gij onwetende, is het u onbekend wat in uwe wet staat: " doch wacht u, en neem uw leven wel in acht. Ook zegt uwe schrift: gij moet uw leven veel in acht nemen;" toen ik u groette, waarom hebt gij dit niet wederkeerig gedaan? wanneer ik u het hoofd met een zwaard had afgehouwen, wie zoude uw bloed gewroken hebben? De godvruchtige zeide hem, mijnheer, wacht tot dat ik u met woorden tot bedaardheid hebbe gebracht. Indien gij, voer hij voort, voor een' wereldschen Vorst stond, en een uwer vrienden u groette, zoudt gij u veroorloven, weder te groeten? Neen antwoordde de Gouverneur. Doch hernam de godvruchtige, indien gij uwen vriend echter eene wedergroet had gegeven, wat ware uw lot geweest? voorzeker, gaf de Gouverneur tot antwoord, zou men mij het hoofd afgeslagen hebben. Oordeel nu zelf, zeide de godvruchtige ten slotte, wanneer gij voor eenen Vorst, slechs een' sterveling, die heden hier op aarde en morgen ten grave gedaald is, zoo veel ontzag hebt, kunt gij het mij euvel duiden, dat ik geen' eerbied zoude hebben, toen ik voor den Koning aller Vorsten stond, voor den Allerheiligste, geloof zij Hij, die eeuwig leeft, en voor en na alle eeuwen bestaat? De Gouverneur werd dadelijk tot bedaardheid gebracht, hij liet den go vruchtigen ongemoeid, en ging vreedza zijn' weg.

(*Denk, wanneer gij bidt, in wiens genwoordigheid gij u bevind, name voor den opperbestuurder der were geloof zij Hij. — Een gebed zonder a dacht is als een lichaam zonder ziel*)

GODS BARMHARTIGHEID STREKT ZICH OVER ALLE ZIJNE WERKEN UIT.

Alexander, Koning van Macedonie, genaamd de groote, trok op zijne ter verovering der wereld, een klein in Afrika aan, het welk eenen afgezo den hoek zeer vreedzaam in hutten woonde, en noch krijg noch verovering kende. Men voerde *Alexander* bij opperhoofd, om er den maaltijd te hou

Deze liet hem gouden datelen, go vijgen, en gouden brood voordienen. gij hier vroeg *Alexander*, het goud? verbeelde mij, zeide het opperhoofd, gij in uw land ook wel spijzen, die genieten kan zult vinden, waarom zijt dan tot ons gekomen? Uw goud heeft hier niet gelokt sprak *Alexander*, uwe zeden wenschte ik te leeren ke

Nu dan antwoordde het opperh blijft bij ons zoo lang het u goede

Terwijl zij zich onderhielden kw twee burgers voor de regtbank. De klager zeide: ik heb van dien ma stuk land gekocht, en toen ik den opdolf, vond ik een schat, deze behoo niet, want ik heb slechts het stuk bekomen en geenszins de schat die verborgen ligt, en echter wil de verk dezelve niet terug nemen. De be antwoordde: ik ben even zoo gemoe als mijn medeburger; ik heb het stuk land teffens met al wat in het geborgen was, verkocht, en dus o schat. De regter herhaalde hunne woo opdat zij zouden overtuigd zijn, dat hij wel begrepen had en, na eenig nade ziede hij tot den eenen, gij hebt een mijn vriend, niet waar? ja, en gij het dochter; laat beiden huwen, en dat de schat ten huwelijk bekome. *Alex* scheen getroffen. Is het vonnis niet billijk? Is het onregtvaardig? het opperhoofd, ach neen! antwo *Alexander*, maar het bevreemd

Hoe zoude die zaak dan uw land loopen zijn? vroeg het opperhoofd, de waarheid te zeggen, hernam *Ale* wij hadden beide lieden in de gev geworpen, en de schat zoude aan ning zijn gevallen. Ten hoogste ve derd, riep het opperhoofd uit: Koning! Schijnt de zon in uw land?

Alexander. Ja. — *Opperhoofd*. het er? *A.* voorzeker. *O.* Dat is zond Is er bij u ook vee? *A.* Van versch soorten. — Zoo dan, zeide het opp dan zal het Algoede Wezen om der wille, van dit vee de zon op uw schijnen en hetzelve door den reg bevochtigen; gij en uwe landg verdienen zulks niet.

VEEL SPIJS VOOR WEINIG G

Een vreemdeling, Jerusalem doortr de riep een klein kind, en zeide h hebt gij twee penningskens, koopt spijs voor, van welke ik niet alleen overhoude, maar dat er nog daar reiskost van overschiete. Het schran zeide, dat het dit zoude doen, lie ijlde terug, en kwam tot den re bragt hem zout. Zie daar, zeide iets waarvan gij kunt eten, ove en nog voor de reis bewaren.

Ter Drukkerij van GEBROEDERS S